

Sygn. akt I PK 68/16

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z powództwa P. S.
przeciwko E. Spółce z o.o. z siedzibą w Ł.
o przywrócenie do pracy ewentualnie odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 listopada 2016 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w K.
z dnia 25 czerwca 2015 r., sygn. akt VII Pa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 120 (sto
dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 czerwca 2015 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 27 czerwca 2014 r., mocą którego oddalono powództwo P. S. przeciwko E. Sp. z o.o. w Ł. o przywrócenie do pracy (odszkodowanie).

W sprawie ustalono, że powód wykonywał pracę na rzecz pozwanego na podstawie umowy o pracę od dnia 3 marca 2004 r. Pracodawca powierzył mu obowiązki starszego specjalisty ds. dokumentacji technicznej w pełnym wymiarze czasu pracy. Powód przebywał na zwolnieniu lekarskim od dnia 4 października 2012 r. do dnia 31 grudnia 2012 r. W dniu 2 stycznia 2013 r. powód nie stawiał się w

pracy. W związku z tym pracodawca skontaktował się z pracownikiem telefonicznie około godziny 11.00 i wydał polecenie stawienia się w pracy, skoro pracownik zaprzeczył by nadal korzystał ze zwolnienia, czy też wybierał się tego dnia do lekarza. Powód stawiał się w pracy około godziny 13.00. Otrzymał skierowanie na badania kontrolne. Nadto pracodawca wręczył pracownikowi oświadczenie woli o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem, wskazując kilka przyczyn uzasadniających podjęte działania (liczne nieobecności w pracy, utrata zaufania, brak dbałości o dobro pracodawcy, niewłaściwy stosunek do przełożonych).

Sąd drugiej instancji zaaprobował ocenę prawną badanego zdarzenia, w szczególności wykluczył naruszenie przez pracodawcę art. 41 k.p., skoro powód stawiał się w pracy i wyraził gotowość jej wykonywania. Dalej stwierdził, że wręczone wypowiedzenie umowy o pracę jest prawidłowe, a tym samym apelacja powoda podlega oddaleniu z mocy art. 385 k.p.c.

Skargę kasacyjną wywiódł powód. Zaskarżył w całości wyrok Sądu Okręgowego i zarzucił naruszenie:

- prawa materialnego, tj. art. 41 k.p. przez błędną wykładnię, że stawienie się w pracy w dniu 2 stycznia 2013 r. jedynie w celu odebrania skierowania na badania kontrolne nie stanowiło nieobecności w pracy w rozumieniu powołanego wyżej przepisu prawa i upoważniało pracodawcę do wręczenia wypowiedzenia umowy o pracę.

Mając na uwadze powyższe skarżący domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku i rozstrzygnięcia co do istoty sprawy przez przywrócenie powoda do pracy albo zasądzenia od pozwanej Spółki na rzecz powoda odszkodowania w wysokości 20.500,95 zł wraz z kosztami procesu za obie instancje oraz postępowanie kasacyjne.

Okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostały umotywowane:

- (-) istotnym zagadnieniem prawnym, a mianowicie czy pracownik, który będąc niezdolnym do pracy stawia się w miejscu pracy jedynie celem odebrania skierowania na badania kontrolne, nie wykonując w tym dniu żadnych innych obowiązków pracowniczych, jest objęty ochroną wynikającą z art. 41 k.p.;

(-) potrzebą wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości oraz wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

W odpowiedzi na skargę pozwany wniósł o odmowę jej przyjęcia do rozpoznania i zasądzenie kosztów procesu w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może być przyjęta do merytorycznego rozpoznania. Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o szczególnym charakterze. Przede wszystkim zmierza do ochrony interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych. Natomiast jej zadanie nie polega na ponownej ocenie sprawy z perspektywy niezadowolonej z rozstrzygnięcia strony. Przytoczone spostrzeżenie obliguje do wstępnej oceny sprawy w ramach tzw. „przedsądu”. Jego zakres jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania. Obowiązkiem wnoszącego skargę jest wyartykułowanie podstawy uzasadniającej jej przyjęcie. Skarżący ów obowiązek zrealizował i powołał się na podstawy z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Kumulacja wskazanych podstaw nie prowadzi do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Po pierwsze, w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, które wymaga interwencji Sądu Najwyższego. Powołanie się na taką podstawę (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oznacza, że chodzi o zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W orzecznictwie ugruntował się pogląd, zgodnie z którym skarżący, powołując się na wystąpienie w sprawie zagadnienia prawnego, powinien je sformułować, wskazać przepisy prawne, na tle stosowania których ono się wyłoniło, podać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen, a nadto wykazać, że jego rozwiązanie jest istotne nie tylko w rozpoznawanej sprawie, ale także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Tymczasem w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do

rozpoznania podkreśla się istnienie jednolitej linii orzeczniczej odnośnie art. 41 k.p. Chodzi o fakt, że wypowiedzenie umowy o pracę pracownikowi, który świadczył pracę, a następnie wykazał, że w dniu wypowiedzenia był niezdolny do pracy z powodu choroby, nie narusza art. 41 k.p. (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 6 października 2004 r., I PK 614/03; z dnia 5 lutego 2002 r., I PKN 848/10; z dnia 2 lutego 2001 r., I PKN 793/00). W uzupełnieniu prezentowanych wyżej judykatów należy przede wszystkim odwołać się do uchwały całej Izby Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 1993 r., I PZP 68/92, OSNC 1993 r., nr 9, poz.140. Przedstawione powyżej rozstrzygnięcia eliminują możliwość uznania, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, gdyż treść art. 41 k.p. nie była nowelizowana, a podnoszony problem nie jest nowy.

Po wtóre, istnienie ugruntowanej linii orzeczniczej – co zauważa skarżący – eliminuje *a priori* przesłankę związaną z rozbieżnością w orzecznictwie.

Po trzecie, nie występuje konieczność dokonana wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości. W tym aspekcie autor skargi podkreśla konieczność dookreślenia znaczenia zwrotu „obecność w pracy”. Ten argument – jego zdaniem – uwzględnia indywidualne okoliczności przedmiotowego przypadku, związane z celem stawienia się w pracy w dniu 2 stycznia 2013 r. Przyjęta jednak teza tego wniosku jest błędna. Skarżący stoi na stanowisku, że krytycznego dnia pracownik stawiał się w pracy jedynie na prośbę pozwanej i tylko po to, by odebrać skierowanie na badania kontrolne, a nadto był niezdolny do pracy. Tak zbudowane rozumowanie pozostaje w opozycji do ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego w K.. W celach porządkowych należy zasygnalizować, że Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do badania prawidłowości zarówno ustaleń faktycznych, jak i oceny dowodów, dokonanych przez sąd drugiej instancji. O ile bowiem ten ostatni również jest „sądem faktu” i w myśl ogólnie niekwestionowanych zapatrywań orzecznictwa oraz doktryny kontynuuje postępowanie merytoryczne w ramach systemu apelacji pełnej (por. wyrok Sądu Najwyższego: z dnia 13 kwietnia 2000 r., III CKN 812/98, OSNC 2000 nr 10, poz. 193; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2002 r., III CZP 62/02, Biul. SN 2003 nr 3, s. 14), o tyle Sąd Najwyższy jako „sąd prawa”, rozpoznając nadzwyczajny środek odwoławczy w postaci skargi kasacyjnej, jest związany ustalonym stanem

faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). W takim układzie zależności wiąże ustalenie faktyczne, że powód w dniu 2 stycznia 2013 r. stawiał się w pracy i był gotów do jej świadczenia. Uzewnętrznieniem tego zamiaru było odebranie skierowania na badania lekarskie. Nie można też pominąć, że powód stawiał się w pracy po okresie długotrwałego zwolnienia lekarskiego. Z tego względu procedura faktycznego dopuszczenia do pracy wymaga czynności wstępnych związanych z wizytą u lekarza.

Założenie kasatora, że powód zgłosił się do pracy będąc niezdolnym do jej świadczenia pomija okoliczności faktyczne sprawy. Z rozmowy telefonicznej z pracownikiem kadr ustalono w sprawie, iż powód nie korzysta ze zwolnienia lekarskiego, jak też że nie wybiera się tego dnia do lekarza. W takim razie pracownik nie czekając na wezwanie pracodawcy powinien stawiać się w pracy. Jest to przecież jego podstawowy obowiązek. W innym wypadku powinien niezwłocznie powiadomić o przyczynie swej nieobecności. Stąd okoliczności faktyczne sprawy nie budzą wątpliwości, a tym samym nie mogą prowadzić do poważnych wątpliwości z oceną prawną zdarzenia, w szczególności wątpliwości interpretacyjnych na gruncie terminu „obecność w pracy”. Dlatego rysuje się obowiązek stwierdzenia, że skarżący nie przedstawił abstrakcyjnego problemu prawnego, ani też nie wykazał występujących w związku z nim rozbieżności w orzecznictwie, na które powołuje się we wniosku.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. oraz orzekł o kosztach postępowania w oparciu o przepisy art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 12 ust. 4 pkt 2 i § 11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. (tekst jedn.: Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).